

De beste Franse
thrillerauteur
van dit moment

ROSY

XANDER
THRILLER

**PIERRE
LEMAITRE**

Ook verschenen van Pierre Lemaitre
bij Xander Uitgevers

Alex (2013)

Tot ziens daarboven (2014)

Irène (2014)

Camille (2014)

PIERRE LEMAITRE

ROSY

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Rosy & John*
Oorspronkelijke uitgever: Le livre de poche
Vertaling: Jan Steemers, Utrecht
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: Corbis
Auteursfoto: Richard Dumas
Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2013 Pierre Lemaitre
Copyright © 2015 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2015

ISBN 978 94 0160 425 3 | NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke
andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Voor Pascaline

Voor Dominique en Jean-Paul Vormus,
in vriendschap

‘Er zijn gevallen (vrij zeldzaam, dat wel)
waarin de beste manier om tijd te winnen,
is je te verplaatsen.’

Marcel Proust

In de schaduw van de bloeiende meisjes

EERSTE DAG

17.00 UUR

De onvoorziene ontmoeting die je leven een andere wending geeft, de verraderlijke plak ijzel, het te snel gegeven antwoord... Onherroepelijke dingen hebben maar een tiende van een seconde nodig om zich aan te dienen.

Neem bijvoorbeeld dat jongetje daar, hij is acht. Hij hoeft maar één stap opzij te zetten en alles kan veranderen, onomkeerbaar. Zijn moeder heeft zich de kaart laten leggen, er is haar voorspeld dat ze binnen een jaar weduwe zal zijn. Ze heeft het huilend aan haar zoon verteld, met haar vuisten tegen haar boezem gedrukt, een snik in haar stem. Ik moest er met iemand over praten, begrijp je? Hij had nooit echt nagedacht over de dood van zijn vader, die hem onverwoestbaar leek. Nu leeft hij in angst. Je hebt moe-

ders... Deze is dertig jaar oud, maar zo onvolwassen als een middelbare scholiere. Inmiddels is zij de voorspelling al lang weer vergeten (behalve inconsequent is ze nogal vergeetachtig, de ene gedachte verjaagt de andere met een soms wanhopig makende snelheid). Voor haar jonge zoon ligt het uiteraard anders. Zijn fantasie is compleet aan de loop gegaan met deze voorspelling, hij praat er met niemand over, maar hij heeft nachtmerrie op nachtmerrie. Op sommige dagen beheerst het idee van de dood van zijn vader hem tot ziekmakens toe; dan is het wekenlang verdwenen, als bij toverslag. Wanneer het terugkomt, is het met vertienvoudigde kracht, soms slaat het hem letterlijk in de benen en moet hij zich ergens aan vasthouden, gaan zitten.

Telkens wanneer het schrikbeeld de kop opsteekt, voert hij allerlei bezwerende rituelen uit, in de overtuiging dat het zijn schuld is als zijn vader sterft.

Vandaag is het: 'Als ik niet op de randen van de tegels stap, zal mijn vader niet doodgaan.' Pas vanaf de bakker telt het.

Al vanaf huis loopt hij aldoor met ingehouden adem en de weg naar de muziekschool is lang. Iets zegt hem dat het hem deze keer niet gaat lukken, maar hij vindt geen excuus, geen enkele uitzondering die hem toestaat het ritueel los te laten. Eén straat, twee straten, de boulevard is al in zicht, maar zijn angst groeit en het komt hem voor dat de ramp dichterbij komt naar-

mate hij het verlossende punt nadert. Hij loopt met zijn blik strak op het trottoir gericht, de klarinetkoffer in zijn hand beweegt nauwelijks. Het zweet breekt hem uit. Hij is op tweehonderd meter van de muziekschool. Vraag niet waarom – een voorgevoel misschien – maar al lopend slaat hij zijn ogen op en ziet plotseling zijn vader vanaf de andere kant verschijnen. Op dat punt van de straat dwingt een steiger tot een omweg, je moet hier via een houten plankier dat over het wegdek loopt. Het is een smal pad. Met één schouder vooruit baant zijn vader zich een weg, met gedecideerde pas. Wanneer hij zo loopt, lijkt het wel of niets hem kan tegenhouden. De jongen is verrast, want het komt niet vaak voor dat zijn vader zo vroeg van zijn werk komt.

De beelden die volgen zullen zich met een vertraging in zijn herinnering prenten. Want uiteraard is deze seconde van onoplettendheid één seconde te veel; terwijl hij zich herpakt, weer omlaag kijkt, is de jongen abrupt blijven staan: zijn voet staat vol op een cementen voeg in het trottoir...

En dus gaat zijn vader sterven, het is onvermijdelijk.

Ja, onherroepelijke zaken dienen zich met een verbijsterende snelheid aan.

Neem bijvoorbeeld dat meisje, een paar meter achter onze kleine jongen. Niet erg mooi, studente economie, ze heeft nog nooit met iemand geslapen. Zelf zegt ze dat 'het er gewoon nog niet van is gekomen,'

in feite ligt het heel wat ingewikkelder, maar wat zou het, het is mei, ze is tweeëntwintig, dat is het enige wat telt, want op dit exacte moment bevindt ze zich op de hoek van rue Joseph-Merlin tegenover een man die haar wil; daarom heeft hij hier met haar afgesproken, om haar te vertellen dat hij haar wil. Ze hoeft alleen maar ja of nee te zeggen en alles kantelt deze kant of die kant op. En dat geldt niet alleen voor die nogal prozaïsche kwestie van haar maagdelijkheid. Want ze gaat nee zeggen. De man zal haar vervolgens verzekeren dat hij het begrijpt (ja ja...) en zij zal hem nakijken, en op het moment dat ze haar weigering begint te betreuren en hem terug wil roepen...

Te laat.

De explosie is zo hevig dat de hele wijk op z'n grondvesten trilt. Het lijkt wel een aardbeving, de luchtverplaatsing is honderd meter verder te voelen.

In een fractie van een seconde ziet het jongetje het grote lijf van zijn vader wegvliegen, je zou zweren dat een reuzenhand hem een harde duw tegen de borst heeft gegeven. Het meisje heeft alleen nog tijd om haar mond open te doen, want haar voormalige toekomstige geliefde is al in de lucht en zeilt, als een stripheld, de etalage van Women's Secret binnen.

Rue Joseph-Merlin is een winkelstraat. Kledingwinkels, schoenenzaken, kruideniers, een stomerij, een drogist... het is zelfs de belangrijkste winkelstraat van de wijk, voor een graadje beter moet je doorlo-

pen naar carrefour Pradelle. Het is 20 mei, sinds een paar dagen staat er een zomers zonnetje aan de hemel, het is vijf uur in de middag, je waant je bijna in juli, je krijgt zin in een drankje op een terras, overal zijn mensen, dus wanneer de bom ontploft, is dat uiteraard rampzalig, maar het is ook onrechtvaardig.

Aan de andere kant, als de wereld rechtvaardig was...

De voorbijgangers die tegen de grond zijn geslagen, beschermen zich met hun armen. Een vrouw met een jurk van geprinte stof wordt achteruit geslingerd, haar hoofd slaat onzacht tegen de balustrade van het houten looppad dat voor het pand is aangebracht. Aan de kant van de even nummers wordt een man die van zijn scooter afstapt geraakt door een balk die god weet waarvandaan komt, het ding treft hem ter hoogte van zijn middel en doet hem dubbelslaan; hij heeft zijn helm nog op, maar het is niet zeker of dat voldoende is om hem het leven te redden.

Op de dreun van de explosie volgt een oorverdovend gekletter van metaal: met een lichte vertraging ten opzichte van de ontploffing, als na een korte bedenktijd, maakt de immense steiger, als geschrokken, een klein sprongetje van de grond en zakt dan compleet in, je zou bijna van neerzigen spreken, zoals op televisie die woonkazernes die als kaartenhuizen instorten. Op het andere trottoir, aan de kant van de oneven nummers, kijkt een jonge vrouw met hoogge-

hakte witte laarzen omhoog en ziet buizen loskomen, als vuurpijlen die afgaan, en haar kant op komen in een tempo dat even traag als onverbiddeijk is...

De ontploffing teistert ruiten, auto's en alles wat zich in de hoofden van de mensen bevindt. Eindeloze seconden denkt niemand iets, ook ideeën lijken weggevaagd, uitgeblazen als kaarsvlammen. Zelfs de normale geluiden zijn weggedrukt, er heerst op de plek des onheils een verontrustend, zinderend soort stilte, het lijkt of de hele stad is gestorven, op slag gedood.

Dan, alsof de informatie eerst op snelheid moest komen, komt de boodschap eindelijk aan. Boven de straat gaan ramen waarvan de ruiten niet gesprongen zijn behoedzaam open, er verschijnen enkele gezichten, ongelovig.

Beneden richten degenen die aan het geweld zijn ontsnapt zich op en staren niet-begrijpend naar het nieuwe landschap dat zich aan hen ontvouwt.

Een stad in oorlog.

De puin van de winkels liggen aan gort, twee muren onder de steiger zijn ingestort, met als gevolg een wolk van pleisterkalk die op alles neerdaalt, langzaam, als vuile sneeuw. Het meest spectaculair is uiteraard die massa metalen buizen en multiplex platen die zich over het wegdek uitstrekt, vier etages aan steigeronderdelen, dat telt aan. Het geheel is bijna rechtstandig naar beneden gekomen en bedekt twee auto's die bij het trottoir zijn geparkeerd. De berg steigermateri-

aal is doorspekt met stangen die naar de hemel wijzen, als een gigantisch punkkapsel.

Hoeveel mensen er onder de hopen puin, glasscher-ven en brokken asfalt liggen? Het is niet te zeggen.

Wat je ziet zijn hier en daar wat lichamen, aarde, zand, overal dat stof van pleisterwerk en ook zulke verbluffende zaken als die kleeerhanger aan een verkeersbord waaraan een jasje met blauwe biezen hangt. Na aardbevingen zie je op de ruïnes van de verwoeste huizen soms een babywieg, een pop, een bruidsdiadeem, kleine voorwerpen die God daar met een fijnzinnig gebaar lijkt te hebben gedeponeed om te bewijzen dat je bij Hem alles ironisch moet opvat-ten.

De vader heeft, onder de ogen van zijn zoon, een merkwaardig traject afgelegd. De explosie die hem van het houten plankier heeft geplukt, heeft hem op-getild om hem vervolgens neer te zetten op de mo-torkap van een geparkeerde bestelwagen. Hij blijft er onbeweeglijk zitten, alsof hij zich opmaakt om een partijtje domino met zijn zoon te spelen, met dit ver-schil dat zijn blik leeg is, zijn gezicht bebloed, hij be-weegt zijn hoofd zachtjes van rechts naar links, alsof hij zijn halswervels wil losmaken.

Ook het jongetje is door de explosie weggeblazen.

Hij ligt nu, met één wang tegen de grond, de ogen wijd opengesperd, languit voor de gesloten deur naar een binnenplaats, die zijn vlucht heeft gestopt. Hij

heeft zijn klarinetkoffer nog steeds vast, maar het deksel is opengevlogen en het instrument is verdwenen, het zal nooit worden teruggevonden.

De eerste sirenes beginnen al te loeien.

De algemene verwarring maakt plaats voor een sfeer van urgentie, voor energie, kom op, helpen; niet getroffen personen reppen zich naar de lichamen op de grond.

Sommigen komen moeizaam overeind, vallen dan uitgeput terug op hun knieën.

Op de stilte van de verbijstering volgt een aanzwellend rumoer van kreten, geschreeuw, bevelen, fluitsignalen.

Het gesteun en gekreun wordt overstemd door het claxonconcert.

17.01 UUR

Op de hoek van rue Joseph-Merlin en rue Général-Morieux is één man niets van het tafereel ontgaan. Hoewel hij rond de dertig is, kunnen we misschien eerder van een jongen spreken, want hij heeft iets jongs, iets onvolwassens misschien, dat opvallend contrasteert met zijn boerse, vrij grove postuur. Hij heeft iets stijfs over zich, maar hij is verre van onhandig. Hij heeft zijn bom trouwens zelf gemaakt, dat zegt genoeg... Hij heeft hem afgesteld op 17.00 uur, maar

dat is theorie, want in werkelijkheid weet je met die dingen nooit of ze zo zullen werken als jij dat wilt.

En zelfs of ze überhaupt zullen werken.

Je begrijpt zijn nervositeit beter als je weet dat dit zijn eerste bom is. Verscheidene weken werk. Hij maakt trouwens geen nauwkeurige inschatting van de schade die hij gaat aanrichten. Ondanks zijn voorzorgen is het echt een slag in de lucht. Een professional zou het zonder twijfel preciezer weten. Hij is een amateur, moet voor een belangrijk deel op zijn intuïtie vertrouwen. Hij heeft heel wat rekenwerk gedaan, maar de werkelijkheid heeft niet veel boodschap aan berekeningen, dat weet iedereen. Hoe het ook zij, hij heeft zijn best gedaan met de middelen die hij tot zijn beschikking had. Nu geldt wat Rosie altijd zegt: 'Werk is niet alles in het leven. Je moet ook geluk hebben.'

Het is nu trouwens al te laat.

Hoewel hij zichzelf heeft opgedragen allerlei omwegen te maken, heeft het niet gewerkt, hij was zo gespannen dat hij toch te vroeg is aangekomen, om 16.40 uur. Twintig minuten nietsdoen lijkt in deze omstandigheden een eeuwigheid. Er zaten heel wat mensen op het terras en natuurlijk was de plek waar hij lang geleden zijn zinnen op had gezet niet vrij, er zat nu een jong stel. Het lukte hem niet zijn ergernis te verbergen, het meisje fronste haar wenkbrauwen, haar vriend keek op en begon hem ook al op te nemen. Dus is hij gaan zitten, maar vervolgens gelijk

weer opgestaan en op een andere stoel gaan zitten... Hij heeft zeker tien keer op zijn horloge gekeken; als hij eropuit was de aandacht te trekken, had hij het niet anders aangepakt.

Om 16.55 uur heeft hij zijn mobiele telefoon op de tafel neergezet, rechtop, met de lens op het pand gericht, en zich voorovergebogen om de beelduitsnede te controleren, de positie te corrigeren. De datum en het tijdstip staan onder in het scherm. Tegenwoordig gebeurt er niets, nergens, wat niet door een of ander apparaat wordt vastgelegd of op z'n minst een snapshot genereert. Zodoende zal zelfs deze explosie, onverwacht en onwaarschijnlijk als ze is op deze plek in Parijs, door een video worden vereeuwigd. De zaak wordt vanzelfsprekend vergemakkelijkt door het feit dat de reportage in dit geval door de bommenlegger wordt verzorgd.

Het is een beetje alsof in Fukushima Neptunus zelf de camera ter hand had genomen.

De explosie heeft zich voltrokken op zo'n vijftig meter van hem vandaan. Hoewel hij de klap verwacht en er zelfs op hoopt, verbijstert de omvang hem. Zijn mond valt open, zijn gezicht vertoont een mimiek die zowel bewondering als paniek uitdrukt.

De schokgolf bereikt de cafébezoekers en doet de grond beven, alsof onder hun voeten de metro plotse-ling plaats had gemaakt voor de TGV; tafels beginnen te trillen, glazen botsen tegen elkaar en vallen om...